sugguſt õnnetähte leian, ſiis lähheb aſſi korraliſte meil toime.“

3

Nattuke maad eddaſi minnes tulli üks laulo-rääſtas Hintſile tee peal wasto; Hints üüdis: Linnoke, näita mulle õnne-teed! agga rääſtas laskis pahhemat kät teed otſa peale mahha ja akkas laulma. Kaſſi meel läks nukraks ja ta mõtles: ſe on miño õnnetuſe laul. Agga mis tehha, kuñinga ſund on wahwa taggakihhutaja! ſepärraſt rändas Hints kurwa ſüddamega eddaſi ja jõudis päikeſe werimiſe aeal Kurjaſünnituſe mõiſa. Reinowadder istus ukſe läwwel ja kas ütles terretades: „Elge taewas ſago teile õnneliko elloõhtud kinkima! Kuñinga wihha ähwardab teile otſa tehha, kui kauemine wastopannes törkukſite ſure kuñinglikko kohto ette aſtuda. Teie peate kaebajadele wastuſt andma, iggamehhele õiguſt nõudma ja awwalikkult iſſeennaſt wabbandama, muido ſaab teile ning teie ſuggowõſſale ſuur willetſus ſeſt tõusma!“ — Reinowadder kostis wasto: „Olge terwe tullemaſt, miño kallis täddipoeg! Sago Jummala õnnistus miño ſowimiſt möda teile rohkeſt oſſaks ſama, et kõik tallitamiſed ning ettewõtmiſed mõñuſaſt teil korda lähhekſid.“ Senni kui Reinowadder ſuuga ſõbrajutto räkis piddas ta süda ſallamahti nõu, kudda Hintſi niſamaſugguſe teotuſega kuñinga jure wõiks taggaſi ſata kui karro. Ta niñetas kaſſi ühte-

puhko kallis täddipoeg ja nõudis otſuſt, mis toito armſa wõera ſüdda kõige eñam iñustaks. „Täis kõht on pehme pä-paddi,“ liſſas Reinowadder jure — „ja omme ommiko tahhame enne koito ſeltſis teele minna. Teie ollete, kallis täddipoeg, mul kõigearmſam ſuggulane ja ſeiſate iggas kohhas miño poolt, kus waenlaſed mulle kippuwad liga tehha. Ahne karro, jõu poleſt miñuſt palju kangem, tulli uhkel tujjul põimades ſeie: kuis julgeſin teñaga ükſi teele minna. Teie ſeltſis lähhen rõemoga. Meie puhkame õſel ja akkame oñiko warra miñema, ſe on miño arwates kõige parrem.“ Hints ütles: mõñuſam olleks, kui aega wibimata teekonda kohhe ettewõttaksime; tee on iggaskohhas tahhe, ja keña ku-walge näitab meile jälgi. „Oſeni teekond“ ütles Reinowadder — „on ikka waewaline; mõñingas, kes päwawalgel lahkelt terretades meiſt möda lähheb, ſaab kui õſel wasto juhtub — kõrrileikajaks! Puhkand jallad käiwad ruttomine kui wäſſind, ſellepärraſt jäge puhkama.“ Hints küſſis: Mis mulle õhto roaks lauale pannete kui õemajjale jään? Rebbane wastas: Meie ellame kehwa kombel — pihhuſt ſuhho! — agga ſiiski kui meile wõerſiks jäte, murretſeb meile waña perrenaine wagna täia maggusaõ meſſikärgi lauale. Kas kostis törkudes wasto: meſſikärgi ma ial ſuhho ei wõtta! Kui teil muud ſuremad majjas ei olle, ſiis andke mulle üks iir, ſellega leppin ma rahhul. „Kui iire-lihha teil maitſew roog on,“ — kostis Reinowadder —

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 1115